"YAŞAMAK GEÇTİ BAŞIMDAN"

ŞERİF AYDEMİR

ÖTÜKEN

YAYIN NU: 1880
EDEBÎ ESERLER: 961

T.C. KÜLTÜR ve TURİZM BAKANLIĞI
SERTİFİKA NUMARASI: 49269

ISBN: 978-625-408-418-8

www.otuken.com.tr | otuken@otuken.com.tr

ÖTÜKEN NEŞRİYAT A.Ş.®
İstiklâl Cad. Ankara Han 65/3 • 34433 Beyoğlu-İstanbul
Tel: (0212) 251 03 50 • (0212) 293 88 71 - Faks: (0212) 251 00 12

Editör: Göktürk Ömer Çakır

Son Okuma: Havva Akdağ

Kapak Tasarımı: Damla Acar

Dizgi-Tertip: Damla Acar

Kapak Baskısı: Pelikan Basım

Baskı: İMAK OFSET BASIM YAYIN SAN. VE TİC. LTD. ŞTİ.
Akçaburgaz Mah. 137. Sok.No: 12 Esenyurt / İstanbul / TÜRKİYE
Sertifika Numarası: 45523 Tel: (0212) 444 62 18

İstanbul- 2022

Kitabın bütün yayın hakları Ötüken Neşriyat A.Ş.'ye aittir. Yayınevinden yazılı izin alınmadan, kaynağın açıkça belirtildiği akademik çalışmalar ve tanıtım faaliyetleri haricinde, kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz; hiçbir matbu ve dijital ortamda kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Şerif Aydemir: 1950 yılında Kemaliye (Eğin)'de doğdu. İlk öğrenimini memleketi Elazığ-Ağın'da, liseyi Malatya'da tamamladı. Adalet Meslek Yüksek Okulu'nu bitirdi.

Muhtelif gazete ve dergilerde yazıları, şiirleri yayımlandı.

40 yıl 1 ay çalıştıktan sonra bir kamu kurumundan emekli oldu.

Spor, edebiyat, kültür ve sanat çabası gösteren sivil toplum kuruluşlarında yöneticilik yaptı.

Ruhuma Saplanan Şehir, Yazık Olmuş Yârsız Ömrü Geçene adlı kitapları Ağın Haber Yayınları'ndan; *Mendilim Sende Kalsın, Çiçekten Harman Olmaz* adlı hikâye kitapları ise Ötüken Neşriyat'tan çıktı.

Türkiye Yazarlar Birliği, Türk Edebiyat Vakfı, İLESAM üyesi olan Şerif Aydemir, Edebiyat Sanat ve Kültür Araştırmaları Derneği (ESKADER)'nin kurucuları arasında yer aldı.

Dost dosta kapı aralar...

23 Ekim 2019

Fatih Kültür Merkezi'nde Prof. Dr. Ahmet Güner Sayar'ı ağırlıyoruz.

Özcan Ünlü dostumuz takdimden sonra bir söz açacak ve sohbet kurulacak. Usul bu. Bekliyoruz...

Söze şöyle girdi Özcan Ünlü:

"Efendim, Avusturyalı bir yönetmen altı film çekti. Altı filmin başında da jenerikten sonra perdeye şu yazı düşüyordu: 'Seyircilerime huzursuz seyirler diliyorum.' Anlaşılan, her filmde yönetmen seyirciyi silkelemeye çalışıyordu."

Bu ifadelerin üzerine Ahmet Güner Sayar Hoca, eski İstanbul'u kadrajından kaybetmeden bir saatlik zaman diliminde o selis üslubuyla bizi uzun düşünce yolculuklarına çıkardı. Hilmi Ziya Ülken'den babası Abbas Sayar'a, Ahmet Amiş Efendi'den Abdülbaki Gölpınarlı'ya, Hz. Mevlana'ya kadar atıflarda bulundu.

Sonunda sözü şöyle bağladı:

"Dost, dostta kapı aralar, yol açar, Hakk'a götürür.

Dosta dostça davran, düşmanına da iyi davran."

İnsan kalmayı başarmışız...

22 Nisan 2015

Türk Edebiyatı Vakfı'nda Çarşamba Sohbeti'ndeyiz.

Konuşmacı, sevgili Dr. Sait Başer dostumuz. Bilen bilir, iyi de hatiptir.

Sohbet, Yahya Kemal'le başlayıp Ahmed Yesevi'den hız alarak Fuat Köprülü'nün *Türk Edebiyatında İlk Mutasavvıflar* adlı kitabına kadar akıp geldi.

Derken, Sait Başer, değerli edebiyatçımız Nihad Sami Banarlı'dan dinlediği çok hoş bir hikâyeyi aynı zevk ve letafette bizlere nakletti. Reşat Nuri Güntekin'in *Anadolu Notları*'nda da bir benzeri anlatılan hikâye şöyle:

> 1930'lu yılların başında bir Fransız Türkolog, folklorik araştırma yapmak üzere Türkiye'de bulunur. Tayin edilen bir görevliyle birlikte hangi vasıtayı bulurlarsa onunla Anadolu'yu gezerler. Kasabalara, köylere kadar inerler. Meşakkatli yolculukların birinde bir küçük köye düşürürler yollarını. Karşılarına çıkan ilk kapıyı yorgun argın çalarlar. Kapıyı orta yaşlı, üstü başı dökük bir adam açar. Tanrı misafiri deyip dalarlar içeri. Avludaki eski bir minderin üstüne yığılırlar adeta. Meğer ev sahibi yalnız yaşıyormuş. Testisindeki soğuk sudan birer bardak uzatır. Sonra mahcubiyet içinde ve üzüntülü tavırlarla yanlarına girer çıkar, girer çıkar, bir şeyler söyleyecek ama söyleyemez. Nihayet dili çözülür. Der ki: "Efendiler, ben dünden beri açım. Elimde avcumda ne varsa tükendi. Bu yüzden size yemek çıkaramadım. Ama siz misafirsiniz, töremizde misafiri ikramsız göndermek yoktur. İkram yerine oynasam olmaz mı?"
>
> Adam hem oynamış, hem ağlamış.

Onca acılara maruz kalmamıza, en azgın cenderelerin içinden geçmemize rağmen güzel hasletlerimizi ve duygularımızı yitirmemişiz, insan kalmayı başarmışız.

Biz ne yüce gönüllü bir milletiz...

Söz ağızda helvalaşırsa...

24 Mayıs 2018

Türkistan Aşevi'nde ESKADER'in iftar programındayız. İftarı yaptık. Dumanı üstündeki taze çaylar art arda geliyor. Birazdan Esat Kabaklı sazın teline vuracak, o davudi sesiyle bizi Niyazi Yıldırım Gençosmanoğlu'nun şiirlerinden bestelediği türkülerle buluşturacak. Onu bekliyoruz. Bu arada söz sözü açıyor; söz, söz bilen ağızlarda helvalaşıyor. Derken, sevgili yönetmenimiz Mustafa Nadir Önay dedi ki:

"Bir gün, bir grup arkadaşla Prof. Dr. Mehmet Genç'i ziyarete gittik. Bizi hoş karşıladı, sevgi ve ilgide cömert davrandı. İkramlarda bulundu ve sohbetin sonuna doğru hiç unutamayacağım bir hatırasını nakletti. Ankara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi'nde öğrenciyken çok hastalanmış, güçten kuvvetten iyice düşünce Ankara Tıp Fakültesi'nde bir doktora gitmiş. Doktor tabiatıyla röntgen filmi istemiş. O da bir iki gün içinde çektirip götürmüş. Hoca filmi incelemiş, hemen bütün öğrencilerini başına toplamış. Gözlerinin içi gülüyormuş. Öğrencilerine filmi gösterip, işte, demiş, dört dörtlük verem vakası tam bu... Ben öleceğim diye üzülürken, o, tıbbi bir vaka yakaladığı için seviniyordu. Mehmet Genç, 'O doktora kızamadım,' dedi. 'Yalnız bana bir ufuk açtı ve kendi kendime söz verdim: Yaşarsam âlim olacağım...'"

Çiçekler üşümesin diye...

13 Kasım 2013

Türk Edebiyatı Vakfı'nda Çarşamba Sohbeti'ndeyiz. Konuğumuz Prof. Dr. Cemal Kurnaz. Bize Osman Yüksel Serdengeçti'yi anlatacak. Değerli hocamız, hem Serdengeçti'nin hemşehrisi, yakını ve hem de onu en iyi tanıyıp anlayanlardan biri. Zaten Serdengeçti hakkında o sıralar yedi yüz elli altı sayfalık bir kitap yazarak "efradını cami ağyarını mâni" anlatmıştı. *Deli Rüzgâr* adlı kitabı sular seller gibi okumuştuk. Ama bu defa bizatihi dinleyecektik.

Salon dolu. Bilhassa gençler, öğrenciler gelmişler.

Cemal Kurnaz Hocamız neler mi anlattı? İşte notlarımdan süzülenler:

❖ Serdengeçti'nin üniversitede Selahattin Ertürk adında bir arkadaşı varmış, geceleri birbirlerini evlerine bırakıyorlar, bazen bu işin sabaha kadar sürdüğü olurmuş. İki ev arasında gidip gelirken *Safahat*'ı ezberlemişler.

❖ 28 Mart'ta Akseki'de kar yağmış. O günlerde de bademler çiçek açmış. Çiçeklerin üstünü parmak kalınlığında kar kaplamış. Gece kalkıp bahçeye çıkmış, çiçekler üşümesin diye dalların karını silkelemiş ama kendisi zatürre olmuş.

❖ Ankara Üniversitesi Dil ve Tarih-Coğrafya Fakültesi'nde okurken hapse girer. 3 Mayıs'ta hücresinde kalırken yirmi beş kuruşluk leblebi aldırır her birinin üzerine bin kelimeitevhit okur, 72.000 kelimeitevhidi kendisi on üç yaşındayken ölmüş annesinin ruhuna bağışlar.

❖ Serdengeçti'yi yüz sekiz defa mahkemeye verirler. Kendisi kimseden şikâyetçi olmamış...

❖ Bir kere hırsızlık yaptım, demişti. Kardeşim için komşunun bahçesinden gül çaldım...

❖ Serdengeçti, Toroslarda aşiret kervanlarını görünce demişti ki, "Ne güzel hayatları var, dünyalıkları bir devenin üstünde, keşke ben de onlara katılıp gidebilsem."

❖ Demişti ki, "Çocukken, rüzgârın uğultusu bana Allah'ın sesi gibi gelirdi."

❖ "Ben tutkulu bir adamım," demişti, "içki içsem alkolik olurdum." Nitekim iyiye, güzele ve hakikate öylesine bağlandı ki, dünyanın bütün meşakkatine rağmen o hasletlerden ayrılmadı.

Bu topraklarda ne zarif insanlar yaşadı... Allah cümlesini rahmetiyle kuşatsın, kevserler nasip olsun.

Beyliğin şartı üçtür; bilge olacak, alp olacak, kutlu olacak...

1986 Eylül

1986 Eylülü'nün güneşli, duru, insanın içine tatlılıklar fiskeleyen ikindi ılıklığında iki dostumla beraber Elazığ'ın (.....) köyüne, Ali İhsan Bey'e misafir olmuştuk. Az çok tanışır bilişirdik. Büyüğümüzdü. Yol yordam sahibiydi. Kitapla, yazıyla hemhâl olmuş ve gönlünü arıtmayı bilmiş ağabeyimizdi. Söz ehliydi. Sohbetin kıvamını da iyi ayarlardı. Zaten o münasebetle hanesinin kapısını çalmıştık.

Ali İhsan Bey, devlet umuru görmüş, vazife icabı yıllarını gurbette eskitmiş, dönüp köyüne gelmişti. Vişnelerin, eriklerin, dutların arasındaki baba evini ihya ederek elini de, dilini de cömertçe açıyordu insanlara. Ağa gibi duruyor, bey gibi davranıyordu. Mehmet Özbek demişti ki, "Urfa'da ağa vardır, Harput'ta bey..." Harputlu, Beyliği Çubuk Bey'den, Belek Bey'den tevarüs etmiştir.

Ali İhsan Bey, şerbetini bol döktüğü sohbetinde babasını anlatırken sözü şuraya bağlamıştı:

"Efendim! Rahmete gark olsun, babam, hacca gitmek istiyordu ama bir türlü nasip olmuyordu. Şartlarım müsait değil, diyordu. Çocukluktan gençliğe adım attığım çağdaydım. Bir gün dayanamadım sordum: Hacca gitmenin şartı nedir? Üçtür, dedi ve saydı; helal para, sağlıklı bir beden ve yol arkadaşı gerek. Benim helal param var, sağlığım da yerinde, yalnız yol arkadaşım yok! Yol arkadaşlığının da şartı var mı, diye sordum. Var ya, dedi, onun da şartı

üçtür: Seslenince sesimi işitecek, elimi uzatınca elim ona değecek, bir de şurada ve şurada (kalbini ve başını gösteriyordu) bana yer açacak...

Babamın hacca gitmek için bizi bile yol arkadaşı seçmeyip öne koştuğu şartları uzun uzun düşünmüştüm. O günkü anlayış ve birikimimle nereleri dolanıp nerelere yormuştum. Nihayet bir kitap okuyordum ki, aradığım bütün cevapları önümde buluvermiştim. Meğer, eski Türklerde bir kişiye beylik verilmesi için de üç şart varmış. Bilge olacak, alp olacak, kutlu olacak... Bunları okurken birden gönlüm havalanmış, tarifsiz bir sürura ulaşmıştım.

O vakit anlamıştım ki, babam hacca gitmek için yol arkadaşı olarak yanına Türk beyi istiyor."

Güzel söz ömrü uzatır

3 Şubat 2007

Kubbealtı Akademisi Kültür ve Sanat Vakfı'nın mutat cumartesi programlarından birindeyiz. Salon ağzına kadar dolu, dinleyicilerin bir kısmı ancak ayakta yer bulabilmiş.

Çok değerli sanatkâr, icracı, bestekâr Prof. Dr. Alâeddin Yavaşça üstadımız, İbnülemin Mahmut Kemal İnal'ı anlatacak. Bugün bu salonda olmak ne şans...

İbnülemin'nin ataları Buhara'dan gelerek Arapgir'e yerleşmişler. Gene Arapgirli olan Yusuf Kâmil Paşa ile de akrabadırlar. Hz. Hüseyin'in (ra) soyundan geliyorlar.

İbnülemin, son devir Osmanlı devlet adamları, şairleri, musikişinasları ve hattatları üzerine biyografileri ve tarih bilgisiyle tanınmış bir âlim. Uzun yıllar bulunduğu devlet hizmetinden 1935'te emekli olmuş ve 1957 yılında da Hakk'ın rahmetine kavuşmuştur. Müze değerindeki kütüphanesini ve hat koleksiyonunu sağlığında İstanbul Üniversitesi'ne bağışladığını biliyoruz. Tarihi ve meşhur konağında yapılan sohbetlere devlet ricâlinden, sanat ve ilim dünyasından seçkin şahsiyetlerin katıldığını hep okuyor ve duyuyoruz.

İşte, Alâeddin Yavaşça üstadımız, kendisinin de bir zaman içinde bulunduğu bu sohbetlerin ve nadide hatıraların lezzetinden bize de tattırmak istedi. Tam bir saat konuştu. O yoruldu ama biz azıcık daha anlatsa diye hâlâ bekliyoruz.

Salonun ortalarında bir yerden altmış beş-yetmiş yaş-